

čeno, by při udílení stavebního povolení nebylo ohledně kanalisace ujednáno něco odchylného, což zejména může se státi v případech, kde formálně nebylo provedeno řízení dle řádu, jak tomu jest v tomto případě. Odvolací soud poukazuje na to, že při stavební komisi dne 8. srpna 1922 souhlasili přítomní zástupci družstva s tím, aby obec prodloužila hlavní kanál jen až k zahradě R-ského. V tomto směru nebylo ovšem spolehlivě zjištěno, zda Antonín J. a Otta Ch., kteří se za družstvo účastnili stavební komise, měli k takovému ujednání plné moci. Avšak otázku úpravy kanalisace ohledně žalujícího družstva vyřídila obec jako úřad stavební též přípisem ze dne 12. září 1923 a usnesením městské rady ze dne 10. září 1923 v něm citovanými v ten rozum, že odkázala dovolatele na předpis řádu. Není ani tvrzeno, že rozhodnutí toto bylo pořadem příslušných stolic napadeno. Soudům nepřisluší právo, aby přezkoumávaly takováto rozhodnutí spadající do oboru veřejného práva a to ani tehdy, jde-li o soukromoprávní nároky odvozované z předpisů §§ 1037 a 1042 obč. zák. Pro náhled žalujícího družstva, že ono usnesení městské rady není úkonem orgánu, jednajícího v věcech stavebních, není ani ve spisech ani v zákonu (§ 130 a násl. st. zák.) opory. Pokud tedy žalující družstvo vystavělo stoku, aby samo pro svoji novostavbu si opatřilo přípojku na hlavní stoku, nemůže náhradu požadovati z právních důvodů řádu 1042 nebo řádu 1037 obč. zák.

Čís. 5715.

Úpadkový věřitel není oprávněn za úpadku nastoupiti odpůřčí žalobou, třebaš mělo býti úpadkové řízení zrušeno dle řádu 166, druhý odstavec, konk. ř.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1909/25.)

Žaloba, již úpadkový věřitel odporoval za úpadku firmy Josef V. právnímu jednání žalované banky s firmou Josef V., byla zamítnuta oběma nižšími soudy pro nedostatek žalobcova oprávnění k žalobě, odvolacím soudem z těchto důvodů: Smyslem § 37 konk. ř., jenž ustanovil, že právo, odporovati právním jednáním úpadce ať už s osobami blízkými příbuznými, nebo s některým věřitelem, vykonává správce úpadkové podstaty, jest, že dnem vyhlášení úpadku počínajíc žádný věřitel již odpůřčí žalobu nemůže podati. To plyne zejména z odstavce (3) a (4) řádu 37 konk. ř., kde jsou předpisy ve příčině odpůřčích sporů konkursními věřiteli již zahájených, které vyhlášením úpadku se přerušují. Dle toho záleželo rozhodnutí tohoto sporu především na otázce, zda nároky žalobou uplatňované jsou nároky odpůřčími ve smyslu řádu 37 konk. ř., poněvadž jen v tomto případě jest námitka nedostávající se legitimace žalobcovy a důsledkem toho zamítavý rozsudek prví stolice v zákoně odůvodněn. O tom však nemůže býti pochybnosti, že tato žaloba a její konečný návrh, by bylo uznáno právem, že žalované nepřisluší na základě notářského spisu ze dne 22. května 1922 práva oddělná, že prohlášení dlužníka v notářském spisu

a právní jednání na základě jeho předsevzatá, dále práva žalované věřitelce poskytnutá jsou bezúčinná, a konečně na určení, že žalované straně poskytnuté výhody jsou bezúčinné, že plnění dlužníka pohledávání žalované strany zaniklo, vyčerpává, třebaže znění žalobní žádosti nároku odpůřcímu nevyhovuje, ve všem nároky odpůřčí. Za těchto okolností dlužno vzhledem k tomu, že jak nesporno, úpadkové řízení ohledně jmění Josefa V-a dosud ukončeno není, uznati, že ustanovení §u 37 konk. ř. v tomto případě místa má. Na ustanovení §u 166 konk. ř. nemůže se žalobkyně odvolávati, poněvadž tu není předpokladu ani prvního ani druhého odstavce. Jest tedy úsudek prvního soudu, opírající se o ustanovení §u 37 konk. ř., v zákoně opodstatněn a to i v tom směru, že žalobu zamítl vůbec, poněvadž dle shora řečeného po vyhlášení úpadku uplatnění nároků odpůřčích kromě správcem úpadkové podstaty jest vyloučeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že bylo vysloveno, že se žalobce nemůže odvolávati na předpis §u 166 konk. ř., poněvadž nejsou splněny předpoklady ani prvního, ani druhého odstavce tohoto předpisu. Dovolatel poukazuje na vyvrácení tohoto právního názoru odvolací stolicí k tomu, že podle obsahu úpadkových spisů byly správcem úpadkové podstaty uznány odlučovací a vylučovací nároky žalované strany, kterážto okolnost způsobila, že vyrovnací dlužník, pokud se týče úpadce Josef V. pozbyl veškerého jmění, takže ve skutečnosti mělo býti úpadkové řízení podle §u 166 druhý odstavec konk. ř. zrušeno, jelikož úpadkové jmění nestačilo ku krytí nákladů úpadkového řízení (§ 73 první a druhý odstavec konk. ř.). Z toho žalobce odvozuje, že, když úpadkový soud přes to podle §u 166 druhý odstavec konk. ř. nezrušil úpadkové řízení, nemůže tím nastalý pomyslný stav, za něhož úpadek byl úpadkem pouze podle jména, změnit skutečnost, že úpadce Josef V. neměl už nijakého jmění, tedy, že ve skutečnosti úpadkového řízení už nebylo. Není tím podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Předpisy úpadkového řádu jsou jako předpisy formálního práva vůbec velíci předpisy, u nichž je použití obdoby vyloučeno. Nařizuje-li tedy tento zákon (§ 37), že v úpadku náleží uplatnění odpůřčí nárok jedině správci úpadkové podstaty, že tedy konkursní věřitelé jsou z uplatnění odpůřčího nároku za úpadku zcela vyloučeni, nikoli ovšem jiní, na úpadku nesúčastnění věřitelé, nelze za úpadku správci úpadkové podstaty vyhrazené právo propůjčovati také úpadkovým věřitelům, když nastane dovolatelem tvrzený pomyslný stav, že úpadek sice ještě trvá, ale je úpadkem pouze podle jména, když by totiž ve skutečnosti mělo býti úpadkové řízení podle §u 166 odstavec druhý konk. ř. zrušeno, jelikož úpadkové jmění nestačí ku krytí nákladů úpadkového řízení (§ 73 (1) (2) konk. ř.), neboť i za tohoto stavu — i kdyby bylo lze dovolateli přisvědčiti, že takový stav opravdu nastal — úpadkové řízení dosud trvá, a dokud trvá, vykonává právo odpůřčí správce

podstaty. Poněvadž dovolatel sám se v žalobě opírá o tvrzení, — o jehož správnosti ostatně podle obsahu úpadkových spisů nelze pochybovati, — že je úpadkovým věřitelem, bylo mu právem upřeno odvolacím soudem oprávnění ku jeho, odpůrcí nároky uplatňující žalobě.

Čís. 5716.

Pojišťovací smlouva.

Byl-li advokát pojištěn proti povinnému ručení osobě třetí, jest pojišťovna povinna nahraditi mu i náklady, jež jeho mandantu nebyly přisouzeny proto, že je opomenul účtovat.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1927/25.)

Žalující advokát byl pojištěn proti povinnému ručení u žalované pojišťovny. Ve sporu, v němž žalobce zastupoval žalovaného Františka Sch-a, nebylo vyhověno dovolání žalující firmy, avšak žalované nebyly přisouzeny útraty dovolací odpovědi, ježto nebyly účtovány. Ve sporu, o nějž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení 75% dovolacích útrat. Procesní soud prvě stolice uznal podle žaloby. Důvody: Ve sporu fy F. a spol. proti Františku Sch-ovi pro 40.000 Kč zastupoval žalobce žalovanou stranu a byl k dovolání žalobkyně vynešen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 1924, jímž bylo dovolání zamítnuto i vytknuto, že určení útrat za dovolací odpověď odpadlo, protože odpůrce dovolatelky útrat neúčtoval. Z toho seznal žalobce, že bylo jeho, pokud se týče, jeho kanceláře vinou opomenuto, připojení k dovolací odpovědi seznam útrat v konceptu vyhotovený. Žalobce oznámil to dopisem ze dne 10. února 1925 žalované straně a dožadoval se náhrady škody, kterou v žalobě obmezuje o částky mimo sazbu účtované na 1031 Kč a žádá touto žalobou dle pojistky jemu příslušejících 75% toho obnosu. Žalovaná strana navrhla zamítnutí žaloby, poukazujíc k ustanovení §u 4 e) a § 1 všeobecných pojišťovacích podmínek a § 125 pojišť. podm. Pojištění, o němž jde, vztahuje se na povinné ručení žalující strany a platí pro případ, že vůči žalobci jako advokátu a správci domů na základě zákonných platných ustanovení vzneseny budou nároky na náhradu škody z toho důvodu, že jeho nedopatřením nebo zaviněním utrpěla osoba třetí újmu na svém jmění, ať byla způsobena škoda pojištěným samým, nebo osobou, za niž dle zákona ručí. V souzeném případě opomenul žalobce, pokud se týče jeho kancelář, z jejíhož opomenutí jest práv, připojení k dovolací odpovědi seznam útrat. Následkem toho Nejvyšší soud útraty dovolací odpovědi nepřisoudil straně, žalobcem zastupované, které by útraty ty byl musel jinak nahraditi její odpůrce ve sporu. Útraty dovolací odpovědi jest povinna nahraditi žalobci jeho mandantka. Tato proto tím, že jí útraty ty její odpůrci nahraditi nemusí, trpí škodu, kterou může uplatňovati vůči žalobci, jenž jí z toho jest práv (§§ 1297, 1322 obč. zák.) a také tak učinila dopisem z 11. března 1925. Jest tu tedy případ pojištění podle §u 1 všeobec. poj. podmínek. Na ustanovení §u 4 lit. e) těchže podmínek ža-